

stuk **1529** (2011-2012) – Nr. 19
ingediend op 5 juli 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende wijziging van het tarief
op het recht op verdelingen en gelijkstaande overdrachten

Amendementen

voorgesteld na indiening van het verslag

Stukken in het dossier:

- 1529** (2011-2012) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
- Nr. 2 t.e.m. 4: Amendementen
 - Nr. 5: Advies van het Rekenhof
 - Nr. 6: Advies van de Raad van State
 - Nr. 7: Amendementen
 - Nr. 8: Motie houdende verzoek tot raadpleging van de Raad van State
 - Nr. 9: Advies van de Raad van State
 - Nr. 10: Motie houdende verzoek tot raadpleging van de Raad van State
 - Nr. 11: Advies van de Raad van State
 - Nr. 12: Amendementen
 - Nr. 13: In eerste lezing door de commissie aangenomen artikelen
 - Nr. 14: Verslag
 - Nr. 15: Reflectienota
 - Nr. 16: Reflectienota + Erratum
 - Nr. 17 en 18: Amendementen

AMENDEMENT Nr. 19

ingediend door de heren Sas van Rouveroi, Lode Vereeck, Filip Watteuw en Dirk Van Mechelen, mevrouw Ulla Werbrouck en de heer Bart Caron na indiening van het verslag

Artikel 2**Dit artikel vervangen door wat volgt:**

“Artikel 109 van het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 109. §1. Het recht wordt op 1 t.h. vastgesteld voor:

- 1° de gedeeltelijke of gehele verdelingen van onroerende goederen;*
- 2° de afstanden onder bezwarende titel, onder mede-eigenaars, van onverdeelde delen in onroerende goederen;*
- 3° de omzetting bedoeld in artikel 745quater en 745quinquies van het Burgerlijk Wetboek, zelfs indien er geen onverdeeldheid is.*

§2. Ingeval de onroerende goederen vermeld in §1, 1° en 2°, worden verdeeld onder echtgescheidenen, wettelijk of feitelijk samenwonenden wordt het recht vastgesteld op 0 t.h. Voor de wettelijk en feitelijk samenwonenden geldt de voorwaarde dat zij voorafgaand aan het beëindigen ervan minstens zes maanden moeten hebben samengewoond.”.”.

VERANTWOORDING

“Mensen die uit de echt scheiden, moeten meestal een moeilijke en harde periode doorstaan. (...) Wanneer de woning in eigendom is van de beide (ex-)partners, is de verdeling ervan een bijzonder netelige kwestie. Naast de emotionele geladenheid die een dergelijke verdeling met zich meebrengt, heeft ze ook een financieel gevolg dat niet te onderschatten is en dat voor extra problemen kan zorgen. Die financiële component (...) wordt nog eens verzaagd door de belasting van 1 procent registratierechten die wordt geheven bij een verdeling van onroerende goederen.”.

Met deze woorden lichtten zes Vlaams volksvertegenwoordigers van CD&V in februari 2004 een voorstel van decreet toe waarmee ze het zogenaamde verdeelrecht wilden hervormen. Eigenlijk haalden ze hun mosterd in een brochure waarmee sp.a-spirit zichzelf als ‘ideeënfabriek’ in de markt trachtte te zetten. Onder de titel ‘Geen extra belastingen op je huis als je uit elkaar gaat’ noemde de toenmalige voorzitter van die partij dit verdeelrecht “een belasting op tegenspoed. Op zo’n moment spuwt de overheid de mensen in het gezicht. Zelfs de meest fervente democraat, overtuigd van de noodzaak van belastingen, slaat dan aan het twijfelen.” (Knack, 4 februari 2004).

Deze motivering geldt vandaag nog onverkort. Meer zelfs: een snelle zoekopdracht op internet levert massaal de wetenschappelijke bewijzen en schrijnende getuigenissen dat echtscheiding de kans op armoede verhoogt. Twee voorbeelden: de Universiteit Antwerpen toonde aan dat gescheiden moeders met jonge kinderen meer in de armoede belanden dan het gemiddelde gezin. Een Nederlands onderzoek stelt dat in 16 percent van de gevallen het inkomen na een scheiding onder de armoedegrens zakt, terwijl van de stabiele echtparen in een jaar maar 2 percent arm wordt. Door de verhoging van het verdeelrecht met 1 percent berooft de Vlaamse Regering mensen die zich al in moeilijke omstandigheden bevinden in de meeste gevallen van meer dan een maandloon. Reken even mee: een gemiddelde woning in Vlaanderen is al snel 250.000 euro waard. De verhoging van het verdeelrecht met 1 percent kost wie het moet betalen dus 2500 euro extra.

Scheiden doet lijden: verdriet, gevoelens van mislukking, woede, frustratie, ongeluk. De Vlaamse Regering voegt daar nu een extra financiële straf aan toe als er een huis verkocht moet worden. Een huis waarvan ze op de aankoop prijs eerst al eens 10 percent registratierechten heeft geïnd.

Met dit amendement wordt deze onrechtvaardigheid rechtgezet.

Ingevolge het advies van de Raad van State (advies 51.534/1 van 14 juni 2012) is ook voor wettelijk samenwonenden een minimumtermijn van samenwoning ingeschreven. In het eerder voor advies aan de Raad van State voorgelegde amendement was die minimale termijn enkel voorzien voor feitelijk samenwonenden. Ten opzichte van wat het eerder voor advies voorgelegde amendement bepaalde, is de minimale termijn gewijzigd van een jaar in zes maanden. De indieners van het amendement zijn van oordeel dat op deze manier het nauwst wordt aangesloten bij de gemiddelde duur van een echtscheiding in onderlinge toestemming.

■

AMENDEMENT Nr. 20

ingediend door de heren Sas van Rouveroi, Lode Vereeck, Filip Watteuw en Dirk Van Mechelen, mevrouw Ulla Werbrouck en de heer Bart Caron na indiening van het verslag

Artikel 3

A. Aan de voorgestelde tekst van artikel 111bis, derde lid, een zin toevoegen, die luidt als volgt:

“Hierbij worden de als gehandicapt aangemerkte kinderen, zoals omschreven in artikel 135 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992, tot een leeftijd van 25 jaar voor twee gerekend en is niet vereist dat zij recht geven op kinderbijslag.”.

B. In de voorgestelde tekst van artikel 111bis, vierde lid, c) vervangen door wat volgt:

“c) in voorkomend geval, melding maken van het aantal kinderen en gehandicapte kinderen, met vermelding van hun naam, geboortedatum, afstammingsband en hun eventuele handicap, die recht geven op een verhoging van het in dit artikel vermelde bedrag.”.

VERANTWOORDING

Met dit amendement wordt de terminologie en de geest van de regeling inzake onroerende voorheffing overgenomen, op uitzondering van de bepaling waarbij de gunstmaatregel pas wordt toegekend vanaf twee kinderbijslaggerechtigde kinderen. Tevens wordt de onrechtvaardigheid weggewerkt waardoor gehandicapte kinderen die na de leeftijd van 21 jaar het recht op kinderbijslag verliezen geen recht op een verhoogd abattement zouden doen ontstaan, terwijl voortstuderende kinderen van bv. 24 jaar dat recht wel zouden doen ontstaan.

■